

SCEN 2

De fyra männen studerar varandra en stund medan Teperin försvinner in bakom dörren till Mäster Marecs laboratorium för att annonsera deras ankomst.

På 2 hopförda stolar sitter en enorm boccord, Inte överdrivet lång, men fet. Han måste säkert väga uppemot 250 kg, uppskattar de övriga tre tyst för sig själva. Han har brunt krylligt halvlångt hår som står åt alla håll. Ett stort yvigt skägg pryder hans röda ansikte och i skägget syns durligresten från frukosten. Mitt i ansiktet sitter en stor potatisnäsa som han kliar och sniffar ofta med.

Boccorden är klädd i färgglada moderiktiga pråliga kläder, också de med durligsyltfläckar från frukosten. Kläderna är av yttersta kvalitet, men är lite slarvigt påsatta. Halva skjortan hänger ute och kragen står halvt upp.

Han var endast beväpnad med en lång kniv som han utan protester lämnade in för förvaring. Plötsligt rapar han till och upptäcker att han är hungrig. Ut ur fickan plockar han lite rostad durlig som han snabbt tuggar i sig. Han rapar på nytt och ser nöjd ut.

När han upptäcker att männen i rummet tittar på honom kommer han plötsligt på att han inte presenterat sig, och hoppar nästan upp ur sina stolar för att snabbt hälsa på alla.

”Tjey! Jag heter Philip Montneuf!”, säger han med en grov basstämma.

Overkligt glad och trevlig fortsätter han att presentera sig för alla.

Sar Huston

En medelålders man med ljust hår, mörka, röda men vakna ögon skakar Philips väldiga hand. Med en behaglig, men hes, röst presenterar sig som Sar Huston av Gashel kladen. Mannen är propert klädd och bär en lätt läderrustning. Till den nervösa thriddeln lämnade han ifrån sig en lång kniv och ett smäckert mjölkvitt svärd. Utan tvekan är det shantiskt och Sar tittar ofta bort mot kistan där thriddeln låste in det.

”Mina theger, det är lika bra att jag presenterar mig. I egenskap av Director av Gashelkladen är det mitt privilegium att göra er sällskap på denna resa. Med Gobeys hjälp och mina handelskontakter kommer vi att resa säkert och gott.”

Efter att ha talat börjar hans händer darra och hans ögon att rycka. Med fortfarande lugna rörelser plockar han sedan upp något från sin väska som han börjar äta. Lite lugnad föser han sedan undan sin rejäla packning mot väggen.

”Resa gott och med så lite möda som möjligt är min melodi.”, skrockar Philip medan han skakar hand med Sars underlige vän.

Mannen ifråga (vilket det tveklöst måste vara efter att ha sett honom gnida sig mot en pelarna i salen) är en woffen. Hans hackiga öron, galna blick och tovig päls, som visar stora, fula ärr får honom att likna en sann varulv. När Philip skakar hans hand sniffar han klenetroget mot honom, men uppvisar sedan ett stort grin fyllt av stora, vassa tänder.

”Fidolfian! Har, har! Gawhuu! Har, har! Mitt namn alltså! Familj gav mig rent för långt namn; Fidolfian de la Frolic, men jag kortat det till Fido. Store Fido. Har, har! Ni kan även kalla mig Rusperröv, Stomehandedräkt, Ofredaren, Trädbesudlaren

”Jag tror att dom har förstått!”, snäser Sar för att avbryta Fidos babblande. Fido vrider öronen lite undrande och nickar sedan konspiratoriskt. Han sätter sig sedan på huk och börjar klia det som döljs under hans höftskynke. Männens såg innan hur Fido lämnade ifrån sig kroksable och sina gurkaknivar till thiddeln. Hans enda övriga utrustning verkar vara ett rep och änterhake surrat över ryggen och bröstet tillsammans med en hoprullad matta, ett stort, fint rusperkrus hängande i bältet och en liten pengapung.

Philip fortsätter runt till ett vrak till man som efter att ha spottat i sin hand skakar Philips med hastiga rörelser.

”Om vi skall resa tillsammans, plundra och våldta, så borde vi få det här överstökat.”

Mannens kläder är smutsiga och luktar förvånansvärt illa. Hans skägg och hår växer vilt på hans vårtiga, fula ansikte och ens skara små flugor tycks vara hans konstanta kompanjoner. Mannens härdade läder harnesk har sett synnerligen bättre dagar och hans håliga kläder behöver lagas....eller brännas. På hans ena överarm syns en otäck brännmärkning som symboliserar en gravsten och en spade. Med sin lökiga andedräkt fortsätter han:

”Ezekiel Ferris var namnet. Ni kan kalla mig Scragger. Det gör alla andra. Efter att ha haft en lukrativ...eh...handel på lake Dau-uh-dey har jag nu tvingats till landbacken. Det skall bli skönt att få.....resa lite igen.”

”Men fastän jag har låst in min kroksabel hos den där skelögda haspillfrukten, så försök inga tricks. Jag kommer att bita av er öronen och stoppa in era huvuden i era arslen om ni försöker nåt.”

Med ett äckligt harklande fyller han sedan sin mun med snor och sväljer det belåtet.

Den sista mannen i sällskapet tittar med en blandning av förakt och förundran på denna avart till människosläktet. Inte heller visar han större uppskattning för den väldige Philip som våldsamt skakar hans hand.

Det är en liten man som ser ut som om han gör allt för att se större ut. Han sträcker hela tiden på ryggen och lutar huvudet bakåt så att det ska se ut som om han ser ner på Philip han talar med, även om denne är mycket längre. Han är klädd i en väldekorerad officersuniform från den Khodranska armén. På huvudet bär han en hjälm av Carapace med en kam på huvudet och något som liknar vingar på sidorna.

Hans ansikte är bistert och innehåller starka drag av snorkighet som bara en whitehand (de facto adelsklassen av drenn- och keshtfamiljer) med livslång träning kan frambringa. Han har en välvaxad grå mustasch av preussisk modell som han ofta filar på med vänster hand. Av utseendet att döma är han över fyrtio år gammal.

Han har inga vapen på sig för närvarande. En sabel och något som liknade ett grovt pistolhölster (Men, nej det kan det väl inte vara!) lät han thriddeln låsa in med en gentlemans lugn, men stenhårda blick. Istället har han vankat fram och tillbaka i salen medan Teperin pratat med en slags käpp av mörkt trä. Med jämna mellanrum slår han den knoppiga änden mot den andra handen på ett ganska provokativt sätt.

Bredvid sig har han sin tjänare, Samuel. En tonårig kille som omväxlande tittar förskräckt på sin herre och omväxlande flåsar högt efter att ha kånkat hans gigantiska väska/trunk, som förmodligen innehåller en hel garderob.

Officieren tar till orda och säger:

"Löjtnant David Dhar-Ling Corolia III är mitt namn, men ni kan kalla mig *Sir Cory*. Det kommer att vara mitt uppdrag att leda denna trupp till världens ände och tillbaks, om så behövs..... och med *bagaget intakt*."

Cory synar vankar förbi de övriga och synar dem från topp till tå. Med ljuden "Tssk, tssk" av uppenbart ogillande, anmärker han sedan på deras tragiska uniformering, uppenbarligen negligerade rustningar och dåliga hållningar. Slutligen återgår han till sin ursprungliga plats och kommenterar:

"Nåja! Jag har haft nöjet att göra bra soldater av värre patrasck än detta i mina dagar. Dessvärre saknas tid till någon sådan exercis. Därför förväntar jag mig att var och en av er gör precis som jag säger. Jag kommer att tolerera vissa rådgivande funktioner inom områden som ligger utanför min expertis. Därutöver accepteras *ingen* olydnad eller debatt. Gör bara som jag säger så kommer ni att komma hem välbehållna."

Cory pausar en stund, sedan fortsätter han:

"Förresten... Jag vet nog att ni alla är sugna på att ge er ut på staden och delta i festligheterna. Men ve den som vågar yppa ett ord om detta uppdraget! Jag bryr mig inte om hur mycket stinkande rusper ni dricker eller vilken maskäten sköka ni delar säng med. Inte ett ord! Är det förstått? Diskretion är av största vikt för att vi ska undvika att dra till oss uppmärksamhet. Diskretion!"

Innan de övriga männen hunnit hämta sig från den oförskömmade inspektionen öppnas dörren igen och Teperin återvänder.

"Följ mig, mina theger."

Det blir en liten kapplöpning att komma efter, men Sir Cory lyckas elegant slinka in först och leder sin trupp med stolthet in i den dunkla kammaren. Innanför möts de av en mängd bråte, kolvar, hoprafsade skirfrullar öppna böcker och uppstoppade djurdelar av alla slag. Det är helt klart någon sort laboratorium, i vild oordning och med tjugo olika experiment på gång samtidigt. Många av redskapen och burkarna med ingredienser ser klart läskiga ut. Överallt ligger det anteckningar och böcker. Vissa ibland använda för att palla upp bord med. Kristaller syns ibland svagt glimmande. Det märkliga är dock att de ofta sitter innefattade eller sammankopplade med märkliga tingester av stål, läder och ben. Till och med en uråldrig power cell syns högt upp på en hylla, sammankopplad med tre glödande röda kristaller.

Kammarens mitt lysas upp av den nedgående solens sista strålar, som kommer in genom ett ensamt takfönster i det välvda taket och klyver det dammiga rummet. I denna sista upplysta plats står en elegant kvinna, iklädd flortunna kläder av finaste sychilliskt silke och behängd med allehanda vackra stenar, smycken och en Sirilblomma i sitt hår. En linje av små molustenar sitter längs utsidan på hennes armar och hennes ögon tycks tindra i det svaga ljuset. Hennes unga skönhet får männen att för en stund tappa andan. Ezekiel finner sig dock med ett kraftigt indragande och sväljande av snor. Sar ställer sig demonstrativt mellan keshtian och hans woffenvän. En rörelse bakom henne får allas uppmärksamhet att riktas på de två väldiga corastinerna, som sitter i dunklet på ett dignande bord. Deras stora, spikförsedda klubbor ser ut att väga lika mycket som de flesta i sällskapet (undantaget Philip).

”Det är en ära att få träffa er, Keshtia Jovine DharWin!”, utbrister Sir Cory och bugar sig elegant, följt av några snabba armrörelser som sällan syns utanför palatsmurarna.

”Jag hoppas att ni inte missar några andra evenemang för våran skull, min keshtia.”, fortsätter Sir Cory. ”Det är vi inte värda. Jag vet hur dyrbar er tid är.”

”Jag ber om ursäkt för *mina* mannar. De ser förfärliga ut. Det kommer inte att upprepas, mylady! Du vet hur *vanliga* människor kan vara ibland (suck)”

Keshtian bugar lätt på huvudet åt Sir Cory och ler förstående.

”Innan vi ägnar oss åt världsliga ting, måste jag bara få framföra en dikt tillägnad er skönhet. Hmmm....Likt Ebbas silverne sken på vattenytan är ditt ansikte för mig. Likt....”

”Tack, Sir Cory! Dina ord värmer mig, men de bör bäst avnjutas i stillheten av min Desjaträdgård. När du återvänder kan vi avnjuta dessa tillsammans.”

Ett fnitter uppblandad med lite ”he, he” och ”har, har” hörs bakom Sir Corys rygg när keshtian sveper förbi honom och till de andra.

”Låt mig presentera Mäster Marec KreeKorrund. Han är anledningen till att ni kallats hit.”

En äldre man med stort grått skägg framträder ur skuggorna. Han verkar vara sysselsatt med att tända tre av rummets små lyktor nu när mörkret överraskat honom. Längs hans armar och över halva hans ansikte sitter det något som mest liknar ett extra lager hud av hårt läder. Ibland med små kristaller innefattade. Bakom hans öra sitter det en pensel han säkerligen glömt. När han vandrar fram mot männen passar han på att flytta några av sina stora och dyrbara böcker med sig. Kanske av tankspriddhet, men troligtvis för att inte lämna dem ur sikte.

”Mina, theger! Låt mig gå rakt på sak och presentera vårt dilemma. Jag och mina kollegor studerar sho-sen och framför allt den äldre rasens mystiska bemästrande av densamma. Månarnas rörelser, djurs beteende, ishons påverkan på våra kroppar, ja allt är del av ett komplext mönster som vi tror att vi kan komma att förstå. Nyligen har det kommit till vår vetenskap att en gammal artefakt hittats i Ros Crendor. Denna skulle kunna ge oss en helt ny insikt i den osynliga världen runt oss. Vi behöver denna artefakt. Vi skulle vilja be er att hämta den åt oss. Den är ovärderlig för mitt forskande.”

”Denna artefakt är i själva verket en stav”, fortsätter keshtia Jovine. ”Khodranska soldater hittade den i ett övergivet tempel i Ros Crendor. De hade tvingats in över gränsen av rebeller från norra Khodre under inbördeskriget. De fångades av boccorderna från Ros Crendor och satt två år i deras fängelsehålor. Staven togs ifrån dem och återbördades till templet. Nu har soldaterna dock återvänt till Khodre igen. En av dem sitter för tillfället och säljer sin historia om denna artefakt på illidgerna och horhusen i Nightworld, för alla som betalar honom en rusper. Det är bara en tidsfråga innan någon annan hittar artefakten han skryter om.”

”Denna artefakt hade kunnat lära oss så mycket. Det vore tragiskt om den hamnade i fel händer.”, fortsätter Marec. Vi ber er därför att tala med denna soldat. Få honom att leda er till templet. För staven till oss. Vi kommer att belöna er väl. Keshtia Jovine har alltid stöttat vår forskning och är en trogen bidragsgivare. Ni kommer inte att gå lottlösa ifrån detta.”

”Jag erbjuder er 10 gems var i förskott, om ni hämtar staven till oss. Ytterligare 20 var väntar er när ni återvänder. Det rör sig om en resa på kanske en vecka. Vad säger ni?”

.....

Då var det dags för första riktiga draget. Glöm som sagt inte att skicka till mig, berätta vad er karaktär gör, säger, frågar, etc. Glöm ej bifoga tärningslag.

Angående värdet EMPATHY. Detta är en måttstock på hur bra ni smälter in med andra människor. Hur empatiska ni är. Hur bra ni förstår andra människors behov, uttryck, kroppsspråk etc. Baseras på social. Lite för att uppväga uttryckslösheten i mailbaserat rollspel.

En sanity stat kommer att införas när jag får tummarna loss. Baseras på INT, men som i Call of Cthulhu gäller det att inte inte riktigt inse vad man sett och vad det har för konsekvenser för att behålla sin mentala hälsa.

Statusrutan nedan kommer att vara med hädanefter. Avdrag på HP, isho etc gör jag för eventuella tärningsslag, skador etc som era karaktärer utför. Ibland kanske jag väljer att utföra manövern/skillen för att föra spelet framåt. Lyckas man då med tex ett signature spectrum så drar jag av isho poäng. Era karaktärer använder ibland sina skills utan att ni påkallar det. När jag som spelldare antar att de rimligtvis borde använt dem.

STATUS			
<u>Namn</u>	<u>Hit Points</u>	<u>Penalty</u>	<u>Isho</u>
David "Sir Cory" Corolia III	34	0	2
Philip "The Dreglamon" Montneuf	49	0	14
Fidolfian "Store Fido" de la Frolic	28	0	7
Sar "Director" Huston	57	0	6
Ezekiel "Scragger" Ferris	40	0	5